

SANT NARCÍS 2014

Salutacions:

Bisbe Carles, preveres, diaques, acòlits,
autoritats, germanes i germans...

Alguns fets emmarquen enguany la celebració del nostre patró,
sant Narcís:

El full de ruta pastoral que ha significat l'exhortació apostòlica
del papa Francesc *La Joia de l'Evangelí*, que és pauta per a la
conversió pastoral i comunitària en aquest moment de la nostra
història.

Els 20 anys de l'inici del Concili Provincial Tarraconense, convocat
el 8 de setembre de 1994 i clausurat el dia 4 de juny de 1995,
amb la finalitat d'actualitzar resolucions i propostes del Concili
Vaticà II a les nostres Diòcesis de Catalunya.

Cal agrair la beatificació del gran papa Pau VI, que dugué a bon
port el Concili Vaticà II.

Els 50 anys de l'erecció de Càritas Diocesana de Girona, amb tot
el que ha significat i significa la seva missió.

Els 50 anys del primer pelegrinatge a Lourdes, amb la creació de
l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.

Aquest mes de novembre començarà l'Any de la Vida
Consagrada, i ja ha començat l'Any Teresià, en els 500 anys del
naixement de la gran mística Santa Teresa d'Àvila.

S'ha acabat el Sínode extraordinari sobre la Família, i recordo un
fragment del seu missatge: *«Crist va voler que la seva Església
fos una casa amb la porta ben oberta, per rebre-hi tothom sense
excloure'n ningú... disposada a acompanyar i fer-se càrrec de les
ferides interiors i socials dels matrimonis i famílies»*.

Alhora, vivim amb preocupació, sofriment i perplexitat la
persecució i martiri de tants cristians de l'Orient Mitjà en aquests
darrers mesos. La nostra indiferència i la dels nostres mitjans de

comunicació agreugen aquest martiri. En aquest sentit podem parlar del «martiri de la indiferència».

Les greus qüestions socials i polítiques que planen sobre el nostre poble, i que van des de la urgència de respondre a les necessitats de les persones fins a les conseqüències de decisions polítiques, que són motiu de preocupació, de reflexió, de compromís i d'esperança.

A més, cadascú de nosaltres hem vingut avui aquí amb el gruix de la vida quotidiana, concretada en els nostres sentiments, sofriments, alegries, desànim, il·lusions...

Després d'escoltar la Paraula de Déu, senzillament desitjo oferir-vos algunes indicacions per facilitar que la Paraula proclamada i la memòria de sant Narcís, testimoni de Jesús, es converteixin en missatge d'ànim, d'esperança i de coratge: en una Bona Notícia.

1. TESTIMONIS DE L'EVANGELI DE LA FELICITAT.

Estic convençut, amb molts de vosaltres i amb tots els testimonis de Jesús al llarg dels segles, entre ells sant Narcís i sant Feliu, que l'Evangelí de Jesús és una proposta de felicitat.

La mateixa significació de l'expressió «Evangelí» com a Bona Notícia ja anuncia la proclama de felicitat de les benaurances; la benaurança de la fe, els signes o miracles que verificaven la seva proposta de salvació, d'alliberament i dignificació de la persona i, sobretot, la resurrecció de Jesús, com a triomf i victòria sobre el mal i la mort.

«La victòria que ha vençut el món és la nostra fe... El qui creu que Jesús és el Fill de Déu ha vençut el món». L'expressió «món» en sant Joan es refereix a tot el que deshumanitza, a tot el que és negatiu.

Tots els màrtirs, amb la seva vida, fidelitat i mort, mostren que ser cristià o cristiana és motiu de goig, de felicitat, de realització...

Quina sort, ser cristià! Aquesta és una experiència, una convicció, que s'hauria de fer visible en el nostre tarannà. El papa Francesc ho ha expressat magníficament i d'una manera raonada en la seva exhortació del novembre passat, *La Joia de l'Evangelí*, amb les seves homilies i intervencions.

Jo mateix, l'any passat ho formulava en aquesta mateixa diada amb una expressió esportiva: hauríem d'estar joiosos de sentir els colors de la fe cristiana.

Així com l'any passat feia referència al cartell de fires, també enguany m'he inspirat en aquesta convicció.

L'autora del cartell suggeria en unes declaracions que cadascú el podia interpretar. Així ho he intentat, fent memòria de sant Narcís.

En el cartell se'ns mostra la figura estilitzada d'un home amb un barret sobre el cap, la mitra —símbol episcopal—, en la qual figura una creu amb unes estrelles. A la mà esquerra porta un cordill amb una mosca a l'altre extrem. És com un infant que està joiós de passejar el seu estel. Tots a Girona coneixem quina significació té la mosca o mosques de Sant Narcís: ajudar la ciutat per esdevenir una ciutat lliure. Símbol, doncs, d'alliberament.

Alhora, el cartell està emmarcat pel simbolisme del Tapís de la Creació: al centre, Déu creador i salvador, Pare, Fill i Esperit Sant, assumeix l'univers, la natura, els anys, els dies... i les persones.

El cartell ens ajuda a fer memòria de sant Narcís, i de tot cristià que és capaç de passejar o portar a la mà, com un estel, els mitjans que alliberen les persones de tot mal, de qualsevol mal, i fan possible experimentar l'amor de Déu.

Si una expressió té la capacitat de desvetllar somnis i il·lusionar-nos amb la vida, és la felicitat. Ens situem en allò més profund de la persona: anhels, ideals, valors, somnis,

desigs, afectes... Però, alhora, cal tenir present la realitat del mal i del sofriment.

Seria un engany parlar de felicitat silenciant el problema del mal i del sofriment. Plantejar una felicitat que no assumeixi la contradicció, el dolor, que no respongui a les qüestions més dramàtiques de l'ésser humà, és plantejar una felicitat irreal, il·lusòria i impossible.

Seria com amagar el gran problema de la mort, i de moltes ferides que ja no es poden tancar.

Seria com amagar la pobresa i la fam del Tercer i del Quart Món; la marginació, l'opressió; la mort dels innocents; la plaga de la sida, de l'ebola, de la fam; la violència, les famílies trencades, les persecucions...

Avui, des de molts camps, es parla de la felicitat, de propostes de felicitat. Però constato que Déu és el gran absent en la comprensió i en el discurs actual, de joves i grans, en relació amb el que significa ser feliç.

En una enquesta sobre la recerca de la felicitat només alguna resposta feia referència a Déu.

Pitjor encara: sovint, quan es parla de Déu, se'l presenta com una amenaça que ofega el goig de viure.

Cal recuperar Déu per recuperar la felicitat i, alhora, cal la veritable recerca de la felicitat en la condició humana per recuperar Déu.

Aquest testimoniatge, avui, l'hem d'oferir nosaltres: persones, famílies, parròquies, institucions eclesials, comunitats religioses; i ha de poder ser captat pels qui ja creiem, pels qui han estat batejats però que no viuen segons aquesta condició, no assaboreixen el consol de la fe i no se senten cordialment units a l'Església. I també ha de ser captat pels qui no coneixen Jesucrist, l'han deixat o

l'han rebutjat. Molts d'ells busquen Déu secretament, moguts per la nostàlgia del seu rostre.

Els cristians tenim el deure d'anunciar l'Evangelí de la felicitat sense excloure ningú, no com qui imposa una obligació, sinó com qui comparteix una joia... no per proselitisme, sinó per «atracció», com sovint ens recorda el papa Francesc.

2. ACTITUDS DELS TESTIMONIS, O LES CONDICIONS PER ESDEVENIR TESTIMONIS CREÏBLES.

Les sis «ces»: Crist / Conèixer / Comunió / Comunitat / Comunicació / Caritat.

CRIST és el centre, és l'Evangelí, és el Salvador, és el fonament dels valors, encara que potser sovint resulti un desconegut.

CONÈIXER CRIST. Conèixer qui és, què ens ofereix, què ens proposa, què ens demana. Conèixer-lo per estimar-lo.

COMUNIÓ. No es tracta només d'una saviesa, d'uns coneixements, sinó d'estar-hi en comunió afectiva i efectiva per mitjà dels sagraments, de la pregària i de l'amor, que demana escoltar, meditar, contemplar, lloar, demanar i expressar els nostres sentiments.

COMUNITAT. Som comunitat, som Església, som la família de Jesús, el poble que Déu ha escollit. Entre el Crist gloriós i les persones hi ha la comunitat cristiana. Una comunitat que té per llei l'amor. «Mireu com s'estimen», era la constatació quan s'observava la vida dels cristians.

COMUNICACIÓ. Hem estat cridats i hem rebut el tresor de la fe per comunicar-lo amb paraules i amb la vida, des de la

comunicació personal fins a tots els mitjans de comunicació de què disposem avui.

CARITAT. Amor entregat que exigeix responsabilitat, fidelitat, compromís, servei, respecte, per ajudar a viure fins a donar la vida, a poc a poc o del tot, si s'escau. L'elogi dels cristians: «Mireu com estimen!».

3. LA PROPOSTA CRISTIANA TRANSFORMA I HUMANITZA LES PERSONES I LA SOCIETAT.

Tota la vida cristiana transforma i humanitza la persona, les persones i, per això, la societat. Però vull subratllar-ne l'actitud fonamental i alguns àmbits sobre els quals tenim responsabilitat: necessitat de CORATGE.

- Coratge per afrontar els reptes actuals... d'evangelització, polítics, econòmics i socials en què es troba el país.
- Coratge per superar el desànim i l'hostilitat que poden generar alguns fenòmens com la corrupció, l'atur, la dificultat d'un diàleg autèntic. Seria molt convenient meditar l'encíclica *Ecclesiam Suam*, del beat Pau VI, en què ens diu: «L'Església ha de dialogar amb el món que li toca de viure. L'Església es fa paraula. L'Església es fa missatge. L'Església es fa col·loqui» (núm. 27). Aquesta «pedagogia del diàleg» de Pau VI també es pot aplicar al col·loqui social i polític, tan necessari.
- Coratge per defensar la Bona Nova en un món entestat, a voltes, a centrar-se en allò que deshumanitza més que no pas en allò que dignifica la persona.

- Coratge per esdevenir –cadascun de nosaltres mateixos i les nostres institucions d'Església– veus de qualitat. Veus que val la pena d'escoltar en la nostra societat; que aporten idees i propostes nobles, vàlides, humanitzadores.
- Coratge, en definitiva, per ser creatius, com també diu el papa Francesc a la mateixa exhortació *Evangelii Gaudium* (núm. 33).

ÀMBITS DE RESPONSABILITAT.

A la família. Recordem que s'ha celebrat el Sínode sobre la Família, que continuarà l'octubre del 2015.

A Càritas i altres institucions o patronats que responen a les necessitats de les persones.

L'atenció i servei als malalts. La manca de salut és la pitjor pobresa.

Les institucions d'educació.

La preocupació pel bé comú, la política. Com diu el papa Francesc, «*la política —tan denigrada— és una altíssima vocació, és una de les formes més precioses de la caritat, perquè busca el bé comú. Demano a Déu que creixi el nombre de polítics capaços d'entrar en un autèntic diàleg que s'orienti eficaçment a guarir les arrels profundes i no l'aparença dels mals del nostre món*» (E. G. núm. 205).

També li demano polítics que actuïn sempre amb la finalitat de resoldre els problemes de la majoria de ciutadans, i no en el seu propi interès i els del seu grup.

La participació dels cristians en la vida associativa i la vida pública.

Per això el nostre Consell Pastoral Diocesà recordava fa unes setmanes: *«Demanem als cristians que no restin aliens al procés que viu el poble català i que, amb esperit democràtic i pacífic, escullin amb tranquil·litat de consciència aquella opció que creguin millor per al bé de Catalunya. I que segueixin participant positivament i activament en la vida pública».*

NO TINGUEM POR. TINGUEM CORATGE!

Els botxins de sant Narcís, de sant Feliu i de tants màrtirs pensaven que amb la seva mort eliminarien la proposta de Crist. Avui, aquesta proposta continua viva i ens ofereix el bé i la felicitat a nosaltres i a Girona. És una gràcia de Déu que demana, alhora, el nostre compromís.

Ho celebrem en l'Eucaristia.